

[Energiministeren]

Med hensyn til oliekøbet spørger hr. Arne Christiansen, hvad man vil gøre, om ikke det bare er fordyrende, når det statslige olieselskab ikke også er inde i raffinering, distribution osv. Nu er det jo indrettet som en køberet og ikke som en købepligt, og der er en option, der skal udøves med en vis tidsfrist. Det vil sige, at det er umuligt på nuværende tidspunkt at sige, hvor meget D.O.N.G. på et eller andet tidspunkt kan og ikke kan.

Hele vores tankegang i regeringen er, at med hensyn til graden af engagement på disse videregående områder, hvor der bestemt også er en samfundsinteresse i at sikre, at vi ved, hvad der foregår, vil udviklingen ikke blive et produkt af en politisk beslutning ovenfra og nedefter om, at sådan skal det være. Det vil være et produkt af en kommerciel udvikling. Hvis selskabet kan lave noget, der er fornuftigt på et markedøkonomisk hensigtsmæssigt grundlag, så vil det være det afgørende argument for, at selskabet går ind på de områder. Jeg ser altså ikke, at der er nogen grund til på forhånd at anlægge en restriktiv eller statisk vurdering af, hvordan billedet kan komme til at se ud på et tidspunkt.

Hr. Arne Christiansen er også inde på det såkaldte down time-problem – for nu at tale det her nye oliedansk – den tid, hvor man ikke kan bruge lastebøjesystemet. Der er mange, der har nævnt det, vi så oppe i Norge, da energipolitisk udvalg var deroppe, nemlig en lastebøje kombineret med et lageranlæg. Jeg skal om det spørgsmål sige, at det, man sammenligner med deroppe, er et fuldstændig anderledes anlæg. Det er en investering, hvor selve lastebøjen koster omkring 500 mill. kr. i oktober 1979-priser. Men lageranlægget er jo en integreret del af hele Statfjordkomplekset og prisen for Statfjord A omkring 8 mia kr. Den vil nok blive mere end 10 mia kr. for Statfjord B-plattformen. Det er altså en helt, helt anden størrelsesorden af investeringer end lastebøjesystemet på Gormfeltet i den danske sammenhæng.

Der er også tale om, at det lageranlæg har en kapacitet, der svarer til omkring 20 dages produktion i Statfjordfeltet. Hvis man på Gormfeltet skulle lave en lagerfacilitet i forbindelse med lastesystemet, der havde en lige så stor kapacitet i forhold til produktionen, ville man komme op på omkostninger, der gjorde det helt oplagt urentabelt sammenlig-

net med en rørledning. Hertil kommer hele det tekniske problem med ilandføring af kondensaterne, som langt bedre sker i en rørledning end på den anden måde. Det kommer oven i det, vi har diskuteret her. Derfor tror jeg, at der er megen rimelighed i at udlægge bevillingshavernes seneste skridt på dette punkt som en erkendelse af, at de argumenter, der har været ført frem i 2 år omkring ilandføringsmetoden, faktisk er korrekte.

Til sidst spørger hr. Arne Christiansen, om det er EF-medholdeligt. Ja, det er helt bestemt regeringens opfattelse. Disse lovforslag kommer jo ikke igennem regeringens lovforberedende maskine, uden at også det spørgsmål er grundigt overvejet. Det er sådan set, hvad jeg mener det er nødvendigt at sige om det spørgsmål.

Til fru Annelise Gotfredsen vil jeg sige, at jeg selvfølgelig – det er i forlængelse af de allerførste bemærkninger, jeg gjorde – bed mærke i, at fru Annelise Gotfredsen sagde, at man fra konservativ side gerne så en forhandlingsløsning – jeg havde nær sagt: hvem gør ikke det? – der ligner lovforslagene. Jeg er nødt til at bede om at blive korrigeret, hvis det ikke er det, der blev sagt. Jeg skal ikke her sige, at det var da interessant.

Det vil altså sige, at de konservative nu har forladt positionen fra 21. oktober 1980, hvor man meget klart og direkte sagde til regeringen, at dette storsindede tilbud, der nu var blevet lagt frem fra A. P. Møller, burde regeringen sige ja og mange tak til. Jeg forstår, at det er en nyvurdering, som altså betyder, at indholdsmæssigt er det, regeringen har lagt frem, faktisk noget, som det konservative folkeparti åbenlyst erkender er i samfundets interesse, hvis det kunne gennemføres. Her har de konservative så den betingelse, at kun det, som kan gennemføres i en forhandling med bevillingshaverne, vil de konservative lade blive realiteten. Det vil altså sige, at med hensyn til, hvad der burde være gennemførligt for samfundet, opererer de konservative her i salen frivilligt og åbenlyst med, at deres stillingtagen til syvende og sidst er underlagt en vetoret fra bevillingshaverens side. Det synes jeg illustrerer, at indholdsmæssigt er det, der er lagt op, rigtigt, men man ønsker, at det skal gennemføres ved forhandling.